

Пролог

В едно топло майско утро през 2010 г. във Вашингтон се сбогувах с паднал в бой колега от ЦРУ, забележителна и мотивирана млада жена на име Елизабет Хенсън. Неин последен дом стана Националното гробище „Арлингтън“. Положиха я в сянката на внушителната редица дъбове, редом до хиляди американски герои и в компанията на стотици приятели, членове на семейството и колеги от Централното разузнавателно управление. По онова време бях директор на ЦРУ. Елизабет Хенсън работеше за мен.

Церемонията беше тъжна, скромна и кратка. Погребяхме Елизабет в парцел 60 до много ветерани от войните в Афганистан и Ирак, току зад едно малко възвишение по посока на Пентагона. На 30 декември 2009 г. Хенсън и още шестима души от нашето управление бяха убити в отдалечена база на ЦРУ в окръг Хост в Източен Афганистан. В онзи ден Лиз Хенсън и колегите ѝ бяха там, за да се срещнат с потенциален агент, джихадист, който казал, че иска да работи за ЦРУ и да ни изведе до водачите на „Ал Кайда“. Вместо това при пристигането си за срещата той взривява адски мощна самоубийствена жилетка, като убива седмина от най-добрите ни хора и ранява още над десет. Тази експлозия беше огромна трагедия за ЦРУ – една от най-големите загуби в историята на управлението.

Нападението разтърси ЦРУ и аз прекарах голяма част от зимата и пролетта в подкрепа на нашите служители, и пътувах из Америка, за да споделя тъгата на семействата на онези мъже и жени. Погребението на Хенсън беше последното от седем подобни служби, на които присъствах. Сред тях имаше скромни частни служби и голяма католическа меса. На някои присъстваха множество официални лица, други бяха само за членове на семейството и приятели. Срещнах се със скърбящите във Фредериксбърг, Мериленд, във Вирджиния Бийч, в Клинтън, Масачузетс, в Ейкрън, Охайо, и в Централен Илинойс. Това беше третото ми пътуване до „Арлингтън“. След погребалната меса в Клинтън в снега пред църквата стояха момчета и момичета, някои

тихо развяваха знамена или държаха надписи „Благодаря, че ни пазите“. В Ейкърън вдовицата на Скот Робъртсън, един от нашите загинали, носеше детето им, момиченце, на ръце. Един от авторите на хвалебствени слова обрисува как един ден дъщеря им ще дойде в ЦРУ и ще докосне звездата, гравирана на нашата мемориална стена, звездата, която отбелязва саможертвата на баща ѝ, а сърцето ѝ ще бъде изпълнено с гордост за човека, когото никога не е имала късмета да познава.

От тези церемонии разбрах две неща – нищо не може да върне тези млади мъже и жени на семействата им, а аз можех да им предложа единствено обещания. Америка щеше да направи всичко по силите си, за да изправи хората зад убийствата пред правосъдието. Те ни удариха, Америка щеше да отвърне на удара.

През 2010 г., почти десет години след събитията от 11 септември 2001 г., непреставашата реакция на Америка и съюзниците ѝ беше нанесла сериозни щети на „Ал Кайда“, но тя си оставаше сериозна бойна сила, все още подчинена на Осама бин Ладен и ръководена от него и приближените му лейтенанти. Все още не спирах да мисля за погребението на Елизабет, а ето че американските аналитици ми докладваха, че са открили един от заместниците на Бин Ладен, всъщност един от онези, пряко отговорни за нападението срещу Хост. Беше останал да ношува в едно от убежищата на терористите.

Това беше важна новина. Този терорист беше умен и методичен оперативник, издигнал се в редиците на „Ал Кайда“ през последните години, като отново и отново се измъкваше от опитите ни да го извадим от бойното поле. Хост беше само последното му престъпление. Затова откриването му само по себе си беше победа.

Имаше обаче една уловка – той не беше сам. Лидерите на „Ал Кайда“ знаеха, че политиката на Съединените щати беше да се избягват жертвите от невинното население винаги, когато това е възможно, и бяха приспособили навиците си към това. През 2010 г. топ терористите на организацията вече често оставаха близо до членове на семействата си или до други цивилни, като смятаха, че тези живи щитове ще обезкуражат Съединените щати и те нямат да проведат операция срещу тях. Някои от лидерите, които дълго време бяха пътували сами, сега водеха със себе си деца, като използваша нашата хуманност, а в същото време омаловажаваха своята. Между нас и целта ни имаше

половин земно кълбо, а заедно с него бяха съпругата му и поне две деца. Докладите сочеха, че в къщата може да има и още хора. Всяка операция можеше да доведе и до смъртта на други.

Не можех да приема подобна възможност лековато. Аз съм отгледан като католик, помагал съм на свещеника за църковните служби. Още от малък ходя на меса в неделя и по празниците. Нося молитвена броеница и за мен животът е свят. Нещо повече, аз съм съпруг и баща на трима синове. Но също така дълбоко вярвам в дълга към родината. По-голямата част от живота ми е минала в служба на Съединените щати – бил съм в армията, помощник в Сената, а след това и директор на Службата за граждански права към Министерството на здравеопазването, образованието и социалната политика, помощник на кмета на Ню Йорк, конгресмен от централното крайбрежие на Калифорния, директор на Службата за управление на бюджета и шеф на кабинета на президента Бил Клинтън. Имах честта да бъда избран от хората на родния ми град и преживях стреса да бъда уволнен от президента Никсън. През 2010 г. бях начело на ЦРУ, този път поставен на тази отговорна позиция от президента Обама, и не забравях дълга си. На всеки от постовете се опитвах да се фокусирам върху задълженията, които те налагат. Борил съм се за премахването на сегрегацията в училищата, за запазването на калифорнийското крайбрежие, за баланса на федералния бюджет. Правил съм го от чувство за дълг, а и от задължение, от желание да изплатя дълга, който семейството ми има към тази нация.

Това е така, понеже тази нация позволи на семейството ми да сбъдне мечтите си. Аз съм син на италиански имигранти, дошли в тази страна, за да осигурят по-добър живот на децата си. Това беше мечта-та им за страна, в която да живеят, и за семейството, което искаха да създадат, и аз напълно съзнавам какво е направило осъществяването ѝ възможно и какви възможности са предложили Съединените щати. Тази страна ми е дала много и аз приемам моето задължение да ѝ служа и да я защитавам съвсем сериозно.

Така че моралната ситуация в тази дилема беше следната – ако оставехме някой от хората, отговорни за убийството на Елизабет Хенсън, да се измъкне, той можеше да убие отново, включително и американци. Но елиминирането на заплахата през онази нощ можеше

да изисква отнемането на живота на невинни. Как да намериш баланса между дълга към страната си и уважението към живота в такава ситуация?

По онова време се намирах в Агенцията по национална сигурност и от една малка стаичка се свързах с Белия дом, за да разгледаме ситуацията. Оттам ме предупредиха да внимаваме. Избягването на съпътстващите жертви беше една от отличителните черти на подхода на президента Обама към такива операции. Всички знаехме, че която и да било операция, при която загиваха цивилни, щеше да бъде одобрена единствено при изключителни обстоятелства. Дали тези бяха такива? Всички разбирахме, че ако пощадим целта ни, за да запазим семейството му, той ще ни атакува отново, при това без угризенията, които ние изпитвахме от смъртта на цивилни.

След няколко мига на щателно обмисляне аз взех решението си. Професионалистите, които работеха по мисията, трябваше да продължат да търсят начин да изолират мъжа, за да минимизират риска да пострада някой друг. Но всички, които работехме по въпроси, засягащи националната сигурност на САЩ, имахме задължение, което взимаше връх – не биваше да му позволяваме да се измъкне.

Няколко часа по-късно той беше мъртъв. Една ужасна заплаха за Америка беше елиминирана. Съпругата му, с която тази страна нямаше разпавии, загина при същата операция.

Предизвикателствата в защитата на страната, в опазването на икономиката ѝ, в създаването на възможности за гражданите ѝ и в съхраняването на съкровищата ѝ са били основни точки в живота ми. Те почти никога не са лесни и понякога изискват да погледнеш дълбоко в душата си, да стиснеш молитвената броеница и да шепнеш „Аве Мария“. Но при обмислянето на тези въпроси аз бях благословен с талантиливи наставници и най-вече с любящи родители, чиято отдаденост към Съединените щати беше изкована от признателността за предложените възможности. И моята история започва с родителите ми.